

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
Osijek

Poslovni broj: P-1061/2021-28

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A I R J E Š E N J E

Općinski sud u Osijeku po sutkinji Ljiljani Jakša, u pravnoj stvari tužitelja Šime Lončarevića, OIB: 75661190363, iz Koritne, Matije Gubca 67, zastupanog po odvjetnicima u Odvjetničkom društvu Schmidt & Mundweil j.t.d. u Osijeku, protiv tužene Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6, zastupane po odvjetnicima u Odvjetničkom društvu Ćurković i Šanjug d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene 3. rujna 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja Darka Mundweila, odvjetnika u Osijeku, po objavi 22. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnim odredbe iz Ugovora o nenamjenskom kreditu bez depozita br. 5140460400-61000056374/2005 od 20. lipnja 2005., koji ugovor je potvrđen po javnom bilježniku Jozi Aščiću iz Đakova pod brojem OV-5687/05. 23. lipnja 2005., između tužitelja Šimo Lončarević, iz Koritne, Matije Gubca 67, OIB: 75661190363, kao korisnika kredita i tužene Addiko bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877 kao banke i pravnog slijednika Slavonska banka d.d., Osijek, Kapucinska 29, te iste odredbe ne proizvode nikakve pravne učinke, i to u dijelu koji se odnosi na promjenjivost kamatne stope, posebice u članku 4. predmetnog ugovora pod naslovom „IV. Promjenjivost kamatne stope“ u dijelu koji glasi: „Korisnik kredita izričito prihvaća sve naknadne izmjene visine kamatne stope (ugovorene i zatezne), sukladno izmjenama i dopunama Odluke o kamatnim stopama Banke, koje se smatraju sastavnim dijelom Ugovora, bez posebnog zaključivanja aneksa ovom Ugovoru, što potvrđuje svojim potpisom na ovom Ugovoru...“.

II. Utvrđuju se ništetnim odredbe iz Ugovora o nenamjenskom kreditu bez depozita br. 5140460400-61000056374/2005 od 20. lipnja 2005., koji ugovor je potvrđen po javnom bilježniku Jozi Aščiću iz Đakova pod brojem OV-5687/05. 23. lipnja 2005., između tužitelja Šimo Lončarević, iz Koritne, Matije Gubca 67, OIB: 75661190363, kao korisnika kredita i tužene Addiko bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB:

14036333877 kao banke i pravnog slijednika Slavonska banka d.d., Osijek, Kapucinska 29, te iste odredbe ne proizvode nikakve pravne učinke, i to u dijelu koji se odnosi na ugovorenu valutnu klauzulu u CHF valuti, posebice

- u članku 3. točki 3. u dijelu koji glasi: „Kredit se otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima, a podmiruje se u kunama prema srednjem tečaju Slavonske banke d.d. Osijek za devize na dan dospijeća, odnosno na dan plaćanja, ukoliko se plaćanje vrši prije roka dospijeća.“, te

- u članku 3. točki 4. u dijelu koji glasi: „Kamate se obračunavaju u CHF, a naplaćuju u kunama po važećem srednjem tečaju Slavonske banke d.d. Osijek na dan plaćanja...“

III. Nalaže se tuženoj Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6, isplatiti tužitelju Šimi Lončareviću, OIB: 75661190363, iz Koritne, Matije Gubca 67, po osnovi razlike preplate zbog tečajne razlike, iznos od 419,50 eur (slovima: četiristo devetnaest eura pedeset centi), zajedno sa zakonskom zateznom kamatom, i to do 31. prosinca 2007. po stopi od 15% godišnje, od 1. siječnja 2008. pa do 31. srpnja 2015. u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećane za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. pa do 29. prosinca 2023. po stopi zatezne kamate koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, i to:

- na iznos od 2,11 EUR, počev od 12.09.2005. pa do isplate,
- na iznos od 0,95 EUR, počev od 12.10.2005. pa do isplate,
- na iznos od 0,95 EUR, počev od 11.11.2005. pa do isplate,
- na iznos od 1,11 EUR, počev od 12.12.2005. pa do isplate,
- na iznos od 0,09 EUR, počev od 16.01.2006. pa do isplate,
- na iznos od 0,97 EUR, počev od 12.11.2008. pa do isplate,
- na iznos od 4,14 EUR, počev od 12.01.2009. pa do isplate,
- na iznos od 6,35 EUR, počev od 12.02.2009. pa do isplate,
- na iznos od 8,28 EUR, počev od 12.03.2009. pa do isplate,
- na iznos od 3,87 EUR počev od 10.04.2009. pa do isplate,
- na iznos od 4,27 EUR počev od 12.05.2009. pa do isplate,
- na iznos od 2,24 EUR, počev od 12.06.2009. pa do isplate,
- na iznos od 3,26 EUR, počev od 10.07.2009. pa do isplate,
- na iznos od 0,76 EUR, počev od 12.08.2009. pa do isplate,
- na iznos od 2,71 EUR, počev od 11.09.2009. pa do isplate,
- na iznos od 0,96 EUR, počev od 13.10.2009. pa do isplate,
- na iznos od 2,12 EUR, počev od 11.11.2009. pa do isplate,
- na iznos od 1,83 EUR, počev od 11.12.2009. pa do isplate,
- na iznos od 5,47 EUR, počev od 12.01.2010. pa do isplate,

- na iznos od 7,10 EUR, počev od 12.02.2010. pa do isplate,
- na iznos od 6,57 EUR, počev od 12.03.2010. pa do isplate,
- na iznos od 9,42 EUR, počev od 12.04.2010. pa do isplate,
- na iznos od 10,15 EUR, počev od 11.05.2010. pa do isplate,
- na iznos od 14,63 EUR, počev od 11.06.2010. pa do isplate,
- na iznos od 19,14 EUR, počev od 12.07.2010. pa do isplate,
- na iznos od 15,15 EUR, počev od 12.08.2010. pa do isplate,
- na iznos od 26,20 EUR, počev od 10.09.2010. pa do isplate,
- na iznos od 20,50 EUR, počev od 12.10.2010. pa do isplate,
- na iznos od 22,63 EUR, počev od 12.11.2010. pa do isplate,
- na iznos od 26,84 EUR, počev od 10.12.2010. pa do isplate,
- na iznos od 33,53 EUR, počev od 12.01.2011. pa do isplate,
- na iznos od 30,48 EUR, počev od 14.01.2011. pa do isplate,
- na iznos od 26,78 EUR, počev od 15.02.2011. pa do isplate,
- na iznos od 30,54 EUR, počev od 21.03.2011. pa do isplate,
- na iznos od 27,85 EUR, počev od 22.04.2011. pa do isplate,
- na iznos od 39,55 EUR, počev od 30.05.2011. pa do isplate,

sve u roku 15 dana.

IV. Odbija se tužbeni zahtjev u dijelu koji glasi:

"Nalaže se tuženoj Addiko bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, tužitelju Šimi Lončareviću, iz Koritne, Matije Gubca 67, OIB: 75661190363, po osnovi razlike preplaćenih kamata, isplatiti novčani iznos od 94,21 eur, zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, računajući od uplate svakog pojedinog iznosa od 1. kolovoza 2008. do 31. srpnja 2015., u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za 5 postotnih poena, od 1. kolovoza 2015., po stopi zatezne kamate određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, a od 1. siječnja 2023., po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena, sve u roku od 15 dana, i to:

- na iznos od 1,58 EUR, počev od 12.12.2008. pa do isplate,
- na iznos od 1,55 EUR, počev od 12.01.2009. pa do isplate,
- na iznos od 1,36 EUR, počev od 12.02.2009. pa do isplate,
- na iznos od 1,46 EUR, počev od 12.03.2009. pa do isplate,
- na iznos od 5,82 EUR počev od 10.04.2009. pa do isplate,
- na iznos od 5,84 EUR počev od 12.05.2009. pa do isplate,
- na iznos od 5,47 EUR, počev od 12.06.2009. pa do isplate,
- na iznos od 5,47 EUR, počev od 10.07.2009. pa do isplate,
- na iznos od 5,28 EUR, počev od 12.08.2009. pa do isplate,
- na iznos od 4,93 EUR, počev od 11.09.2009. pa do isplate,
- na iznos od 4,89 EUR, počev od 13.10.2009. pa do isplate,
- na iznos od 4,55 EUR, počev od 11.11.2009. pa do isplate,
- na iznos od 4,49 EUR, počev od 11.12.2009. pa do isplate,
- na iznos od 4,29 EUR, počev od 12.01.2010. pa do isplate,
- na iznos od 3,69 EUR, počev od 12.02.2010. pa do isplate,

-na iznos od 3,87 EUR, počev od 12.03.2010. pa do isplate,
-na iznos od 3,54 EUR, počev od 12.04.2010. pa do isplate,
-na iznos od 3,43 EUR, počev od 11.05.2010. pa do isplate,
-na iznos od 3,11 EUR, počev od 11.06.2010. pa do isplate,
-na iznos od 2,99 EUR, počev od 12.07.2010. pa do isplate,
-na iznos od 2,76 EUR, počev od 12.08.2010. pa do isplate,
-na iznos od 2,44 EUR, počev od 10.09.2010. pa do isplate,
-na iznos od 2,29 EUR, počev od 12.10.2010. pa do isplate,
-na iznos od 1,98 EUR, počev od 12.11.2010. pa do isplate,
-na iznos od 1,81 EUR, počev od 10.12.2010. pa do isplate,
-na iznos od 1,56 EUR, počev od 12.01.2011. pa do isplate,
-na iznos od 1,18 EUR, počev od 14.01.2011. pa do isplate,
-na iznos od 1,05 EUR, počev od 15.02.2011. pa do isplate,
-na iznos od 0,77 EUR, počev od 21.03.2011. pa do isplate,
-na iznos od 0,53 EUR, počev od 22.04.2011. pa do isplate,
-na iznos od 0,25 EUR, počev od 30.05.2011. pa do isplate."

V. Odbija se tužbeni zahtjev u dijelu iz točke II. tužbenog zahtjeva kojim tužitelj traži utvrđenje ništetnosti dijela članka 2. predmetnog ugovora u dijelu koji glasi: „Banka u skladu s propisima Republike Hrvatske, te prema Odluci o ovlastima odobrava nenamjenski kredit u kunsjoj protuvrijednosti iznos od 12.000,00 CHF (slovima:dvanaesttisuća CHF), prema srednjem tečaju za devize Slavonske banke d.d. Osijek na dan korištenja kredita.“, te članka 3. točke 2. u dijelu koji glasi: „Na kredit u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 12.000,00 CHF (slovima:dvanaesttisuća CHF).....“, kao neosnovanim.

VI. Utvrđuje se da je neosnovan prigovor radi prebijanja te da ne postoji potraživanje tužene prema tužitelju za isplatu iznosa od 200,68 eura.

i

riješio je

I. Utvrđuje se da je tužba povučena za iznos od 131,58 eura.

II. Nalaže se tuženoj Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavenska avenija 6, naknaditi tužitelju Šimi Lončareviću, OIB: 75661190363, iz Koritne, Matije Gubca 67, prouzročeni parnični trošak u iznosu 1.063,27 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 22. rujna 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

III. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu troška parničnog postupka iznad dosuđenog u točki II. izreke rješenja.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 20. listopada 2021. navodi da je tužena pravni slijednik Hypo Alpe-Adria-bank d.d. Zagreb i Slavonske banke d.d. Osijek s kojom je 20. lipnja 2005. u Đakovu sklopio Ugovor o namjenskom kreditu bez depozita br. 5140460400-61000056374/2005, koji ugovor je potvrđen po javnom bilježniku Jozi Aščiću iz Đakova pod brojem OV-5687/05. 23. lipnja 2005. Člankom 2. predmetnog ugovora od strane tužene kao Banke tužitelju kao Korisniku kredita odobren je nenamjenski kredit u kunskoj protuvrijednosti od 12.000,00 CHF obračunato prema srednjem tečaju za devize Slavonske banke d.d. na dan korištenja kredita, te je člankom 3. točka 2 istog određeno zaračunavanje kamate na tako utvrđenu kunsku protuvrijednost od 8,5% godišnje, uz efektivnu kamatnu stopu EKS od 9,62%. Odredbom članka 4. ugovora utvrđena je promjenjivost kamatne stope i vezanost iste uz jednostrane Odluke o kamatnim stopama Banke. Svaka promjena kamatne stope u navedenom kreditno-dužničkom odnosu koje se odvijala od zaključenja kredita pa do mjeseca prosinca 2013. godine, mijenjala se isključivo jednostranom odlukom tužene, slijedom čega je tužitelj stavljen u neravnopravan položaj kao potrošač, i to jer istom nije na jasna i razumljiv način objašnjen kreditno-dužnički odnos u koji stupa, kao niti kriteriji, uvjeti, formule i razlozi zbog kojih bi eventualno došlo do povećanja kamatne stope. Slijedom navedenog, zbog višekratne i jednostrane promjene kamatne stope od strane tužene te učestale promjene tečaja švicarskog franka, tužitelju se kontinuirano povećavala mjesečna otplatna rata. Tužena je u trenutku sklapanja ugovora o kreditu tužitelja propustila na jasan i nedvosmislen način informirati o svim potencijalnim opasnostima koje se odnose na vezivanje glavnice kredita uz valutu švicarski franak, i to posebice u odnosu na četiri važne činjenice: o općem riziku vezanom uz svaku valutnu klauzulu, o činjenici da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz euro, o tome da je rast tečaja švicarskog franka u kontekstu skorog uvođenja EURO zone gotovo potpuno izvjestan te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope. Tužena je sklapanjem predmetnog ugovora o kreditu povrijedila kako kolektivne interese i prava potrošača u cjelini tako i tužitelja osobno, konkretno kao korisnika kredita, zaključujući ugovor o kreditu koristeći u istom ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa, kao i valutna klauzula, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora tužena kao trgovac nije potrošača – ovdje tužitelja u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnog ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tužena postupala suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03.) u razdoblju od 1. travnja 2005. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09., 133/09.) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Slijedom navedenog, zbog višekratne i jednostrane promjene kamatne stope od strane tužene te učestale promjene tečaja švicarskog franka, tužitelju se kontinuirano povećavala mjesečna otplatna rata. U okviru postupka pokrenutog radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog sud RH, broj PŽ 7129/13-4 od 13. lipnja 2014., u točki II. izreke potvrđena je prvostupanjska presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od

4. srpnja 2013., i to u dijelu točke 2. iste. Navedenom presudom utvrđeno je da je petotужnik H.A.A.B. d.d. (ovdje tuženik Addiko Bank d.d., tada Hypo Alpe Adria Bank d.d.) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008, a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača – korisnika kredita, „...tako što u potrošačkim ugovorima o kreditima koriste nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna.“ Navedene utvrđenja Visokog trgovačkog suda RH, koja se prvenstveno odnose na način ugovaranja promjenjive kamatne stope u kreditnom odnosu, potvrđena su i presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt 249/14-2 od 9. travnja 2015. Nadalje, u okviru postupka pokrenutog radi zaštite kolektivnih interesa potrošača (toč. III) Ustavni sud RH je odlukom broj U-III-2521/215, U-III-2536/215, U-III-2547/215, U-III-2565/215, U-III-2603/215, U-III-2604/215, U-III-2605/215 od 13. prosinca 2016. djelomično uvažio ustavnu tužbu podnositelja ustavne tužbe (Udruga Franak), ukinuo odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. u točki I. izreke presude i rješenja u dijelu kojim je odbijena revizija Udruge Franak protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u točki I.1. izreke (kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja za utvrđenje da su tuženici „povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita koristeći u potrošačkim ugovorima o kreditima nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo“) i točki I.2. izreke, te je u tom dijelu predmet vraćen Vrhovnom sudu Republike Hrvatske na ponovni postupak, dok su u preostalom dijelu ustavne tužbe odbijene kao neosnovane. U okviru ponovljenog postupka, presudom Visokog trgovačkog suda RH, broj: PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., i to u dijelu točke 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8., 9. i 10. izreke iste koja glasi: „Utvrđuje se da su petotужnik Addiko bank d.d. (ranije: HYPO ALPE-ADRIA-BANK) u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008., povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/13.) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09. i 133/09.) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Nalaže se svim tuženicima da prekinu s gore opisanim postupanjem.“ Sukladno navedenoj i citiranoj sudskoj praksi možemo zaključiti kako tužitelju u konkretnom slučaju ugovorne odredbe o promjenljivoj kamatnoj stopi kao i o valutnoj klauzuli nisu bile razumljive u cijelosti, dok je terminologija koja je korištena u samom ugovoru o kreditu, uključujući i dio koji se odnosi na promjenljivu kamatnu stopu i način njezinog obračuna kao i valutnu klauzulu, visoko stručna i kao takva ona je razumljiva isključivo onim osobama koje se bave bankarskim poslovanjem, a što tužitelj nije, dok je tuženik pravna osoba koja posjeduje stručna znanja. Za prosječnog potrošača ovakva terminologija je apsolutno

nerazumljiva. To pak znači da unatoč tome što odluke tužene koje su uređivale pitanje promjenljive kamatne stope, uključujući i razloge koji utječu na njezinu promjenu tijekom trajanja kreditnog razdoblja (odluke su potrošaču bile vjerojatno dostupne u poslovnica banki, ovdje tuženika), mu nisu mogle biti razumljive. Dok razlozi za promjenljivost kamatne stope, a kako su prikazani u eventualnim odlukama tužene, doista se ne mogu smatrati načelnim i objektivnim kriterijima koji bi trebali omogućiti potrošaču, ovdje tužitelju, da provjeri opravdanosti razloga za promjenu kamatne stope tijekom razdoblja trajanja kredita. Polazeći od navedenog, izvjesno je da unošenje u ugovore o kreditu potpuno neodređene formulacije glede promjenljive kamatne stope, kao i valutne klauzule, a kako je to činila tužena, bilo je suprotno temeljnim načelima obveznog prava, jer je time od samog početka tog ugovornog odnosa, korisnik kredita kao potrošač, ovdje tužitelj, doveden u neravnopravni položaj u odnosu na banku ovdje tuženu kao trgovca. Formulacija ugovornih odredbi o promjenljivoj kamatnoj stopi koja je postojala u ugovoru o namjenskom kreditu koji je tužena sklopila sa potrošačem, ovdje tužiteljem u spornom razdoblju, bila je takva da je na temelju nje potrošač, ovdje tužitelj jedino znao kolika je visina kamatne stope na dan sklapanja ugovora o kreditu, dok on ni približno nije mogao ocijeniti zašto, kako, te u kojem smjeru će se tijekom budućeg kreditnog razdoblja kamatna stopa kretati, kao što nije mogao ocijeniti kako, kamo, te u kojem smjeru će se kretati sam tečaj CHF-a. Kako su odredbe o ugovornoj kamati u ugovoru o namjenskom kreditu osim u dijelu kojim je visina kamatne stope određena na dan sklapanja ugovora o namjenskom kreditu, bile nepoštena, kao i sama valutna klauzula, to su u smislu odredbe članka 87. stavka 1. ZZP/03 odnosno članka 102. ZZP, te ugovorne odredbe ništeta. Sukladno odredbama članka 118. Zakona o zaštiti potrošača, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. stavka 1. istog Zakona, u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz navedenog članka 106. ZZP. obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tužene. Također, sukladno odredbama članka 502c Zakona o parničnom postupku, fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. istog Zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Slijedom izloženog, imajući u vidu činjenična utvrđenja i pravomoćni pravorijek donesen u postupku povodom zaštite kolektivnih prava potrošača, tužitelj smatra kako je ništeta dio predmetnog Ugovora o kreditu kojim je određena promjenljivost kamatne stope, te da kao jedinu valjanu kamatnu stopu smatra početno ugovorenu kamatnu stopu. Također, tužitelj smatra kako je ništeta i dio predmetnog Ugovora o kreditu kojim je određena valutna klauzula vezana za tečaj švicarskog franka, odnosno kako je ugovoreni tečaj važeći na dan realizacije kredita. Tužitelj je na ime ništeta odredbi koje se odnose na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu, za vrijeme otplatnog perioda predmetnog kredita tuženoj preplatio ukupan iznos od 4.861,95 kuna. Tužitelj predlaže naslovljenom sudu nakon provedenog postupka donijeti presudu:

"I. Utvrđuju se ništeta odredbe iz Ugovora o nenamjenskom kreditu bez depozita br. 5140460400-61000056374/2005 od 20. lipnja 2005., koji ugovor je potvrđen po javnom bilježniku Jozi Aščiću iz Đakova pod brojem OV-5687/05. 23. lipnja 2005., između tužitelja Šimo Lončarević, iz Koritne, Matije Gubca 67, OIB:75661190363, kao korisnika kredita i tužene Addiko bank d.d. Zagreb, Slavenska avenija 6, OIB: 14036333877 kao banke i pravnog slijednika Slavenska banka d.d., Osijek,

Kapucinska 29, te iste odredbe ne proizvode nikakve pravne učinke, i to u dijelu koji se odnosi na promjenjivost kamatne stope, posebice u članku 4. predmetnog ugovora pod naslovom „IV. Promjenjivost kamatne stope“ u dijelu koji glasi: „Korisnik kredita izričito prihvaća sve naknadne izmjene visine kamatne stope (ugovorene i zatezne), sukladno izmjenama i dopunama Odluke o kamatnim stopama Banke, koje se smatraju sastavnim dijelom Ugovora, bez posebnog zaključivanja aneksa ovom Ugovoru, što potvrđuje svojim potpisom na ovom Ugovoru...“.

II. Utvrđuju se ništetnim odredbe iz Ugovora o nenamjenskom kreditu bez depozita br. 5140460400-61000056374/2005 od 20. lipnja 2005., koji ugovor je potvrđen po javnom bilježniku Jozi Aščiću iz Đakova pod brojem OV-5687/05. 23. lipnja 2005., između tužitelja Šimo Lončarević, iz Koritne, Matije Gubca 67, OIB:75661190363, kao korisnika kredita i tužene Addiko bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877 kao banke i pravnog slijednika Slavonska banka d.d., Osijek, Kapucinska 29, te iste odredbe ne proizvode nikakve pravne učinke, i to u dijelu koji se odnosi na ugovorenu valutnu klauzulu u CHF valuti, posebice

- u članku 2. predmetnog ugovora u dijelu koji glasi: „Banka u skladu s propisima Republike Hrvatske, te prema Odluci o ovlastima odobrava nenamjenski kredit u kunskoj protuvrijednosti iznos od 12.000,00 CHF (slovima: dvanaesttisuća CHF), prema srednjem tečaju za devize Slavonske banke d.d. Osijek na dan korištenja kredita.“

- u članku 3. točka 2. u dijelu koji glasi: „Na kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 12.000,00 CHF (slovima: dvanaesttisuća CHF).....“

- u članku 3. točka 3. u dijelu koji glasi: „Kredit se otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima, a podmiruje se u kunama prema srednjem tečaju Slavonske banke d.d. Osijek za devize na dan dospijea, odnosno na dan plaćanja, ukoliko se plaćanje vrši prije roka dospijea.“, te

- u članku 3. točka 4. u dijelu koji glasi: „Kamate se obračunavaju u CHF, a naplaćuju u kunama po važećem srednjem tečaju Slavonske banke d.d. Osijek na dan plaćanja...“

III. Nalaže se tuženoj tužiteljju, po osnovi razlike preplaćenih kamata i preplate zbog tečajne razlike, isplatiti novčani iznos od 4.861,95 kn / 645,29 eura, zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, koje teku na svaki pojedini mjesečni iznos od dospijea pa do isplate.

IV. Nalaže se tuženoj tužiteljju naknaditi trošak parničnog postupka s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, koja teče od dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate, u roku 15 dana."

1.1. U podnesku od 14. listopada 2025. tužitelj je iznio da se protivi prigovoru radi prijeboja koji tužena ističe u sklopu odgovora na tužbu, a koji se odnosi na tzv. „negativne razlike“ prilikom otplate predmetnog kredita u periodu kada je tečaj CHF bio niži od početnog. U konkretnom slučaju nema mogućnosti prebijanja tražbine tužitelja obzirom ista proizlazi iz sudskih pravorijeka pokrenutih u sklopu kolektivnih tužbi poradi zaštite interesa potrošača. U konačnici, sve kada bi i postojala mogućnost prebijanja, za postavljanje takvog zahtjeva odavno je napustio zakonom utvrđen rok zastare.

1.2. U podnesku od 25. svibnja 2026. tužitelj je predložio donošenje presude:

"I. Utvrđuju se ništetnim odredbe iz Ugovora o nenamjenskom kreditu bez depozita br. 5140460400-61000056374/2005 od 20. lipnja 2005., koji ugovor je potvrđen po javnom bilježniku Jozi Aščiću iz Đakova pod brojem OV-5687/05. 23. lipnja 2005., između tužitelja Šimo Lončarević, iz Koritne, Matije Gubca 67, OIB: 75661190363, kao

korisnika kredita i tuženika Addiko bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877 kao banke i pravnog slijednika Slavonska banka d.d., Osijek, Kapucinska 29, te iste odredbe ne proizvode nikakve pravne učinke, i to u dijelu koji se odnosi na promjenjivost kamatne stope, posebice u članku 4. predmetnog ugovora pod naslovom „IV. Promjenjivost kamatne stope“ u dijelu koji glasi: „Korisnik kredita izričito prihvaća sve naknadne izmjene visine kamatne stope (ugovorene i zatezne), sukladno izmjenama i dopunama Odluke o kamatnim stopama Banke, koje se smatraju sastavnim dijelom Ugovora, bez posebnog zaključivanja aneksa ovom Ugovoru, što potvrđuje svojim potpisom na ovom Ugovoru...“.

II. Utvrđuju se ništetnim odredbe iz Ugovora o nenamjenskom kreditu bez depozita br. 5140460400-61000056374/2005 od 20. lipnja 2005., koji ugovor je potvrđen po javnom bilježniku Jozi Aščiću iz Đakova pod brojem OV-5687/05. 23. lipnja 2005., između tužitelja Šimo Lončarević, iz Koritne, Matije Gubca 67, OIB:75661190363, kao korisnika kredita i tuženika Addiko bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877 kao banke i pravnog slijednika Slavonska banka d.d., Osijek, Kapucinska 29, te iste odredbe ne proizvode nikakve pravne učinke, i to u dijelu koji se odnosi na ugovorenu valutnu klauzulu u CHF valuti, posebice u članku 2. predmetnog ugovora u dijelu koji glasi: „Banka u skladu s propisima Republike Hrvatske, te prema Odluci o ovlastima odobrava nenamjenski kredit u kunskoj protuvrijednosti iznos od 12.000,00 CHF (slovima:dvanaesttisuća CHF), prema srednjem tečaju za devize Slavonske banke d.d. Osijek na dan korištenja kredita.“u članku 3. točka 2. u dijelu koji glasi: „Na kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 12.000,00 CHF (slovima:dvanaesttisuća CHF)....“u članku 3. točka 3. u dijelu koji glasi: „Kredit se otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima, a podmiruje se u kunama prema srednjem tečaju Slavonske banke d.d. Osijek za devize na dan dospijeća, odnosno na dan plaćanja, ukoliko se plaćanje vrši prije roka dospijeća.“, te u članku 3. točka 4. u dijelu koji glasi: „Kamate se obračunavaju u CHF, a naplaćuju u kunama po važećem srednjem tečaju Slavonske banke d.d. Osijek na dan plaćanja...“

III. Nalaže se tuženoj Addiko bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, tužitelju Šimi Lončareviću, iz Koritne, Matije Gubca 67, OIB: 75661190363, po osnovi razlike preplaćenih kamata, isplatiti novčani iznos od 94,21 eur, zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, računajući od uplate svakog pojedinog iznosa od 1. kolovoza 2008. do 31. srpnja 2015., u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za 5 postotnih poena, od 1. kolovoza 2015., po stopi zatezne kamate određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, a od 1. siječnja 2023., po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena, sve u roku od 15 dana, i to:

- na iznos od 1,58 EUR, počev od 12.12.2008. pa do isplate,
- na iznos od 1,55 EUR, počev od 12.01.2009. pa do isplate,
- na iznos od 1,36 EUR, počev od 12.02.2009. pa do isplate,
- na iznos od 1,46 EUR, počev od 12.03.2009. pa do isplate,
- na iznos od 5,82 EUR počev od 10.04.2009. pa do isplate,
- na iznos od 5,84 EUR počev od 12.05.2009. pa do isplate,
- na iznos od 5,47 EUR, počev od 12.06.2009. pa do isplate,

- na iznos od 5,47 EUR, počev od 10.07.2009. pa do isplate,
- na iznos od 5,28 EUR, počev od 12.08.2009. pa do isplate,
- na iznos od 4,93 EUR, počev od 11.09.2009. pa do isplate,
- na iznos od 4,89 EUR, počev od 13.10.2009. pa do isplate,
- na iznos od 4,55 EUR, počev od 11.11.2009. pa do isplate,
- na iznos od 4,49 EUR, počev od 11.12.2009. pa do isplate,
- na iznos od 4,29 EUR, počev od 12.01.2010. pa do isplate,
- na iznos od 3,69 EUR, počev od 12.02.2010. pa do isplate,
- na iznos od 3,87 EUR, počev od 12.03.2010. pa do isplate,
- na iznos od 3,54 EUR, počev od 12.04.2010. pa do isplate,
- na iznos od 3,43 EUR, počev od 11.05.2010. pa do isplate,
- na iznos od 3,11 EUR, počev od 11.06.2010. pa do isplate,
- na iznos od 2,99 EUR, počev od 12.07.2010. pa do isplate,
- na iznos od 2,76 EUR, počev od 12.08.2010. pa do isplate,
- na iznos od 2,44 EUR, počev od 10.09.2010. pa do isplate,
- na iznos od 2,29 EUR, počev od 12.10.2010. pa do isplate,
- na iznos od 1,98 EUR, počev od 12.11.2010. pa do isplate,
- na iznos od 1,81 EUR, počev od 10.12.2010. pa do isplate,
- na iznos od 1,56 EUR, počev od 12.01.2011. pa do isplate,
- na iznos od 1,18 EUR, počev od 14.01.2011. pa do isplate,
- na iznos od 1,05 EUR, počev od 15.02.2011. pa do isplate,
- na iznos od 0,77 EUR, počev od 21.03.2011. pa do isplate,
- na iznos od 0,53 EUR, počev od 22.04.2011. pa do isplate,
- na iznos od 0,25 EUR, počev od 30.05.2011. pa do isplate,

IV. Nalaže se tuženoj Addiko bank d.d. Zagreb, Slavenska avenija 6, OIB: 14036333877, tužitelju Šimi Lončareviću, iz Koritne, Matije Gubca 67, OIB: 75661190363, po osnovi razlike preplate zbog tečajne razlike, isplatiti novčani iznos od 419,50 eur, zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, računajući od uplate svakog pojedinog iznosa od 1. kolovoza 2008. do 31. srpnja 2015., u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za 5 postotnih poena, od 1. kolovoza 2015., po stopi zatezne kamate određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, a od 1. siječnja 2023., po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena, sve u roku od 15 dana, i to:

- na iznos od 2,11 EUR, počev od 12.09.2005. pa do isplate,
- na iznos od 0,95 EUR, počev od 12.10.2005. pa do isplate,
- na iznos od 0,95 EUR, počev od 11.11.2005. pa do isplate,
- na iznos od 1,11 EUR, počev od 12.12.2005. pa do isplate,
- na iznos od 0,09 EUR, počev od 16.01.2006. pa do isplate,
- na iznos od 0,97 EUR, počev od 12.11.2008. pa do isplate,
- na iznos od 4,14 EUR, počev od 12.01.2009. pa do isplate,
- na iznos od 6,35 EUR, počev od 12.02.2009. pa do isplate,
- na iznos od 8,28 EUR, počev od 12.03.2009. pa do isplate,
- na iznos od 3,87 EUR počev od 10.04.2009. pa do isplate,
- na iznos od 4,27 EUR počev od 12.05.2009. pa do isplate,

- na iznos od 2,24 EUR, počev od 12.06.2009. pa do isplate,
- na iznos od 3,26 EUR, počev od 10.07.2009. pa do isplate,
- na iznos od 0,76 EUR, počev od 12.08.2009. pa do isplate,
- na iznos od 2,71 EUR, počev od 11.09.2009. pa do isplate,
- na iznos od 0,96 EUR, počev od 13.10.2009. pa do isplate,
- na iznos od 2,12 EUR, počev od 11.11.2009. pa do isplate,
- na iznos od 1,83 EUR, počev od 11.12.2009. pa do isplate,
- na iznos od 5,47 EUR, počev od 12.01.2010. pa do isplate,
- na iznos od 7,10 EUR, počev od 12.02.2010. pa do isplate,
- na iznos od 6,57 EUR, počev od 12.03.2010. pa do isplate,
- na iznos od 9,42 EUR, počev od 12.04.2010. pa do isplate,
- na iznos od 10,15 EUR, počev od 11.05.2010. pa do isplate,
- na iznos od 14,63 EUR, počev od 11.06.2010. pa do isplate,
- na iznos od 19,14 EUR, počev od 12.07.2010. pa do isplate,
- na iznos od 15,15 EUR, počev od 12.08.2010. pa do isplate,
- na iznos od 26,20 EUR, počev od 10.09.2010. pa do isplate,
- na iznos od 20,50 EUR, počev od 12.10.2010. pa do isplate,
- na iznos od 22,63 EUR, počev od 12.11.2010. pa do isplate,
- na iznos od 26,84 EUR, počev od 10.12.2010. pa do isplate,
- na iznos od 33,53 EUR, počev od 12.01.2011. pa do isplate,
- na iznos od 30,48 EUR, počev od 14.01.2011. pa do isplate,
- na iznos od 26,78 EUR, počev od 15.02.2011. pa do isplate,
- na iznos od 30,54 EUR, počev od 21.03.2011. pa do isplate,
- na iznos od 27,85 EUR, počev od 22.04.2011. pa do isplate,
- na iznos od 39,55 EUR, počev od 30.05.2011. pa do isplate,

V. Nalaže se tuženoj tužitelju naknaditi trošak parničnog postupka zajedno s pripadajućom zateznom kamatom po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena, sve u roku od 15 dana."

2. U odgovoru na tužbu tužena osporava osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva. Ističe kako je predmetni kredit otplaćen u mjesecu studenom 2011. godine, pa ukazuje na članak 305. stavak 8. Zakon o kreditnim institucijama, navodeći da ne postoji obveza tužene za dostavu dokumentacije vezane uz predmetni ugovor o kreditu. Pravni prednik tužene, Slavonska banka d.d. s kojim je tužitelj sklopio Ugovor o kreditu, koja banka nije bila obuhvaćena presudama po kolektivnoj tužbi potrošača, što znači da se tužitelj ne može pozivati na pravna utvrđenja i pravna tumačenja iz tih presuda, obzirom da Slavonsku banku d.d. nije utvrđeno da bi u ugovorima o kreditu koristila nepoštenu praksu ugovaranja ništetnih odredbi vezano za promjene kamatne stope i za ugovaranja u valuti CHF. Ukazuje na članak 502.c. ZPP-a, pa kako Slavonska banka d.d. nije obuhvaćena kolektivnom tužbom, odnosno nije utvrđeno da bi koristila nepoštenu praksu ugovaranja ništetnih odredbi vezano za promjene kamatne stope i za ugovaranja u valuti CHF, nema mjesta primjeni navedene odredbe, obzirom da se ista ne može primijeniti na predmetni postupak.

Kako je tužba podnesena 20. listopada 2021., tužena ističe prigovor zastare. Naime, na zahtjev za isplatu temeljem stjecanja bez osnove primjenjuje se opći zastarni rok od 5 godine, što znači da za sva potraživanja s osnova stjecanja bez osnove koja su nastala prije 20. listopada 2016. nastupila je zastara potraživanja. Rok od 5 godina nije kratak rok, već predstavlja primjeren i razuman rok u kojem oštećena

strana ima mogućnosti poduzeti odgovarajuće pravne radnje kojima se prekida zastara. Tužitelj, u slučaju da je bio izložen nepoštenim i nepravičnim odredbama ugovora o kreditu, tada je od trenutka tih događaja imao punih 5 godina poduzeti odgovarajuće mjere. Činjenica da je tužitelj bio pasivan cijelo svo ovo vrijeme ne može ići na teret tužene. Osnova ove tužbe može biti i jedino ili poziv na institut stjecanja bez osnove ili na institut naknade štete. Za institut stjecanja bez osnove primjenjuje se opći zastarni rok, sukladno članka 225. ZOO-a, a za institut naknade štete primjenjuje se rok od 3 godine, sukladno članku 230. ZPP-a.

Tužena smatra da tužitelj nema pravni interes za donošenje deklaratorne presude o utvrđenju ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi iz ugovora o kreditu zaključenog između stranaka. Tužitelj se neosnovano poziva na primjenu presuda Visokog trgovačkog suda poslovni broj PŽ-7129/13 i PŽ-6632/2017 u ovom postupku, a na temelju članka 138.a Zakona o zaštiti potrošača i članka 502.c Zakona o parničnom postupku. Na pravno utvrđenje iz Presude Visokog trgovačkog suda poslovni broj: PŽ-7129/13 dopušteno je pozivati se samo u parnicama za naknadu štete, a ovdje tužitelj potražuje stečeno bez osnove, stoga ne postoji pravni osnov te pravni interes tužitelja za podnošenjem ove tužbe. Sudovi su u citiranim kolektivnim sporovima ocijenili ništetnima odredbe ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi, odnosno o valutnoj klauzuli, iz razloga što takve odredbe suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Međutim, potrebno je sagledati sve okolnosti svakog konkretnog, pojedinačnog slučaja, da bi se mogla donijeti obrazložena odluka da bi, iz razloga što bi u kolektivnom sporu odredbe o valutnoj klauzuli bile proglašene nepoštenima, sve odredbe o valutnoj klauzuli u svim ugovorima o kreditu bile nepoštene (a time i ništetne). Naime, u skladu s člankom 81. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" 96/03., 46/07., 79/07.) na snazi u vrijeme sklapanja spornih ugovora o kreditu, takve ugovorne odredbe smatrale bi se nepoštenima ako se o njima nije pojedinačno pregovaralo. U skladu s člankom 81. stavkom 4. Zakona o zaštiti potrošača tužena je dužna dokazati da se o takvim odredbama pojedinačno pregovaralo, zbog čega takve odredbe u skladu s člankom 81. stavkom 1. Zakona o zaštiti potrošača ne bi bile nepoštene, a time niti ništetne. Tužena ukazuje i da su sporne ugovorne odredbe jasne, lako uočljive i razumljive, zbog čega nije dopušteno ocjenjivati njihovu nepoštenost. Zakonske odredbe članka 138.a. Zakona o zaštiti potrošača i članka 502.c Zakona o parničnom postupku predviđaju da se potrošači mogu pozvati na pravna utvrđenja iz presude za zaštitu kolektivnih interesa i prava u posebnim parnicama za naknadu štete. Međutim, u konkretnom slučaju tužitelj traži isplatu na temelju stjecanja bez osnove, a ne naknadu štete, pa je pozivanje na obvezatnost navedene presude u ovom slučaju bespredmetno. Tužitelj pritom ne navodi niti dokazuje da je prije podnošenja tužbe pozvao Banku, odnosno tuženu na plaćanje preplate, odnosno, utvrđenje da je banka nepoštena od samog početka, stoga tužena smatra kako tužitelju ne pripada pravo potraživati zakonske zatezne kamate. Tužba uopće ne sadrži koje su konkretne radnje tužene dovele do ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu, pa tako ne sadrži niti onaj minimalni činjenični opis predmetnih okolnosti koje su relevantne za ovaj slučaj, slijedom čega se uopće ne može niti napraviti test da li su ugovorne odredbe ništetne ili ne. Imajući u vidu navedeno, ako tužitelj ne iznosi činjenične navode vezano za ništetnost odredbi ugovora o kreditu, tada je tužena mišljenja da su o tom tužbenom zahtjevu ne može ni odlučiti. Apstraktno pozivanje na presude VTS RH o povredi kolektivnih prava potrošača ne može nadomjestiti činjenične navode tužbe o kojima sud treba odlučiti pravilnom primjenom materijalnog prava. Tužena osporava da bi naslovni sud bio

vezan za utvrđenja iz Presude VTS RH u predmetu potrošač, budući nema mjesta primjeni članka 118. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" 41/14.), odnosno 138.a Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" 79/07., 125/07., 79/09., 89/09., 75/09., 133/09., 78/12., 56/13., „ZZP/07“) i članka 502.c ZPP-a. Članak 502.c ZPP-a izričito navodi da se fizičke i pravne osobe mogu pozvati na pravno utvrđenje iz presude povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava u posebnim parnicama za naknadu štete, o čemu govori i pravno utvrđenje iz Presude Visokog trgovačkog suda poslovni broj: PŽ-7129/13 dopušteno je pozivati se samo u parnicama za naknadu štete, a ovdje tužitelj potražuje stečeno bez osnove. Dakle, prema odredbi članka 502.c ZPP-a tužitelj se može pozivati na presude iz kolektivnih tužbi samo u postupku naknade štete u kojem mora dokazati štetu, štetnu radnju, uzročnu vezu te protupravnost. Tužena smatra da su i dokazni prijedlozi predloženi paušalno, bez navođenja na koje okolnosti i koje činjenične navode, a niti je tužitelj predložio zadatak za provođenje financijskog vještačenja.

Tužena smatra da su tužitelj i tužena pojedinačno pregovarali o spornim odredbama Ugovora o kreditu, obzirom je tužitelj mogao birati između kredita s valutnom klauzulom u EUR, ili pak valutnom klauzulom u CHF. Tužitelj je donio odluku da je za njega prihvatljivija valutna klauzula CHF. Odredbe o valutnoj klauzuli su bile jasne, lako uočljive i razumljive te su sva prava tužitelja kao potrošača prije, tijekom i nakon sklapanja ugovora bila poštovana u cijelosti. Imajući u vidu navedeno:

1. tužitelj se prije sklapanja ugovora o kreditu obratio tuženoj s kojom je, u razgovoru, pregovorima, upoznavanju sa svim mogućnostima kreditiranja, odlučio zatražiti sklapanje ugovora o kreditu s valutnom klauzulom CHF,
2. tužena je u tim pregovorima vrlo jasno objasnila sve značajke ugovora, kako o promjenjivosti kamatne stope, tako i o valutnoj klauzuli CHF. Pri tome je tužena, kako prije sklapanja, tako i za vrijeme trajanja ugovora o kreditu u cijelosti poštovala sve odredbe o pravima potrošača, vodeći računa da tužitelj jasno izrazi svoju ugovornu volju, te sukladno svom dispozitivnom pravu odluči kakav će ugovor s tuženom zaključiti.
3. Ugovor o kreditu imao je vrlo jasan i uočljiv tekst da se radi o promjenjivoj kamatnoj stopi i da se radi o valutnoj klauzuli CHF, što je tužitelj po vlastitom izboru prihvatio, iako je imao mogućnost izbora drugih oblika, vrste, ugovora o kreditu, bilo kunski, bilo u EUR-ima, bilo s fiksnom kamatom, bilo s promjenjivom kamatom.

Tužena je u potpunosti postupala u skladu s člankom 3011. stavkom 3. Zakona o kreditnim institucijama, te je tužitelju kao potrošaču predočila i učinila dostupnim sve bitne uvjete ugovora iz kojih su jasno vidljive prava i obveze ugovornih strana.

Tužena ističe da je prema pozitivnim zakonskim odredbama bilo dopušteno ugovaranje promjenjive kamatne stope, te je opća poznata činjenica da su na tržištu kredita takvi krediti prisutni već godinama, te je svakom potrošaču opće poznata činjenica da ugovori o kreditu mogu imati promjenjivu kamatnu stopu. Članak 3. Zakona o javnom bilježništvu te članak 230. Zakona o parničnom postupku navode da javnobilježnički akt ima dokaznu snagu javne isprave, odnosno istinit je, stoga sadržaj predmetnog Ugovora o kreditu predstavlja pravu volju tužitelja, sve dok ne dokaže neistinitost javne isprave sukladno odredbama zakona, a o istome govori i presuda VS RH poslovni broj: Rev 895/2003. Stoga je jasno kako je tužitelj potpisivanjem predmetnog Ugovora o kreditu iskazao svoju pravu volju, te podnošenjem tužbe dovodi u pitanje osnovni smisao i sigurnost u pravnom promet ugovora koji se solemniziraju, obzirom da isti ima snagu ovršnog javnobilježničkog akta. Tužitelju je prilikom sklapanja Ugovora o kreditu javni bilježnik kao osoba koja uživa javno povjerenje sukladno članku 33. Zakona o javnom bilježništvu dužan uskratiti službenu radnju ako

je ona nespojiva s njegovom službenom dužnošću, osobito ako se njegovo sudjelovanje zahtijeva radi postizavanja očigledno nedopuštenog ili nepoštenog cilja, a sukladno članku 57. istog Zakona javni bilježnik mora prilikom sastavljanja javnobilježničkog akta ispitati da li su stranke sposobne i ovlaštene za poduzimanje i sklapanje posla, objasniti strankama smisao i posljedice posla i uvjeriti se o njihovoj pravoj i ozbiljnoj volji, a izjave potpuno jasno i određeno sastaviti pismeno i onda sam pročitati strankama i neposrednim pitanjima uvjeriti se da li sadržaj javnobilježničkog akta odgovara volji stranaka. Navedeno potvrđuje opasnost za pravnu sigurnost u pravnom prometu sklapanja, odnosno solemnizacije javnobilježničkih akata, obzirom utvrđivanje ništetnosti ugovora koji je tužitelju objasnio smisao sklapanja samog ugovora, uvjerio se u sposobnost tužitelja za sklapanjem ugovora i o tome da se radi o pravoj i ozbiljnoj volji za sklapanjem ugovora. Tužena ističe da tužitelj nijednom za vrijeme trajanja ugovornog odnosa nije doveo u pitanje valjanost ugovora, niti pokrenuo postupak utvrđenja ništetnosti samog ugovora koja bi ništetnost bila preduvjet utvrđivanja ništetnosti i pojedine odredbe ugovora. Tužitelj je dobrovoljno pristao i na sklapanje predmetnog Ugovora o kreditu, te na sve izmjene kamatnih stopa i otplatnih planova, obzirom da u nijednom trenutku nije zatražio izmjenu nijedne ugovorne odredbe, refinanciranje kredita, raskid ugovora, niti je prigovorio obavijestima o promjeni kamatne stope koje mu je dostavljala tužena. Ugovorena mogućnost promjene kamatne stope sukladno je pravnim standardima i pravnom uređenju do donošenja izmjene Zakona o potrošačkom kreditiranju iz 2013. godine, a koje su izmjene stupile na snagu 1. siječnja 2014. godine, kada je uvedena obveza glede izmjene ili usklađivanja odredbi o kamatnoj stopi u postojećim ugovorima o kreditu na način da se uvode egzaktni parametri za promjenu kamatne stope. Također, da bi se utvrdilo radi li se o poštenoj, odnosno dopuštenoj odredbi ugovora o valutnoj klauzuli, potrebno je utvrditi dvije stvari:

1. procjena uzrokuje li određena ugovorna odredba znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača;
2. uzrokuje li ugovorna odredba znatnu neravnotežu suprotno načelu savjesnosti i poštenja, sukladno članku 3. stavku 1. Direktive 93/13 EEZ, odnosno radi li se o uvjetu dobre vjere; Oba se uvjeta kumulativno moraju ostvariti da bi se radilo o ništetoj ugovornoj odredbi, o čemu se ovdje ne radi. Naime, sama ugovorna odredba o valutnoj klauzuli dopuštena je, i sama po sebi ne može uzrokovati znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, jer i sama tužena nije imala kontrolu nad kretanjem tečaja CHF, odnosno sama obveza prema kretanju CHF-a mogla je biti i niža za tužitelja, tj. podjednake su mogućnosti da tečaj kune u odnosu na CHF padne ili raste, stoga je obveza mogla biti i manja i veća od one ugovorene u Ugovoru o kreditu. Također, do 2009. godine nije bilo značajnih promjena tečaja CHF, stoga nije bilo razumno za očekivati da će isti značajno porasti, iz čega proizlazi da tužena nije postupala nepošteno i nesavjesno. Dakle, valutna klauzula u ugovorima o kreditu bila je dopuštena, kao što je i danas, odredbom iz članka 22. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima. Dakle, konkretna ugovorna odredba je u skladu s prisilnom propisom, Zakonom o obveznim odnosima. Predmetne odredbe Ugovora o kreditu nisu suprotne načelu savjesnosti i poštenja. Ovakvo je ugovaranje uobičajeno u bankarskom poslovanju, a osim toga tužena kamatnu stopu nije mijenjala arbitrarno, već sukladno uvjetima kao što su stanje na tržištu, rizik posla i troškovi poslovanja. Pri tome je sama tužena kao banka najprikladniji za procjenu ovakvih faktora, pa je stoga i logično da odluka o promjeni kamatne stope bude u njegovoj diskreciji. Djelatnost tužene pod kontrolom je regulatora te, sukladno tome, ni nema mjesta arbitrarnom određivanju primjenjive naknade koje ne bi bilo u skladu s

uvjetima na tržištu i koje bi uzrokovalo neravnotežu na štetu potrošača (tužitelja). Tužena je i općenito aktivno radila na edukaciji i upozoravanju potrošača na rizike vezane uz rast tečaja švicarskog franka. Tužena je oglasima upućenim svim klijentima upozoravala na rizike koji proizlaze iz sklapanja ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF. Tužena je u svom glasilu pod nazivom „HYPO Times“ iz 2005. upozoravala potrošače na rizik rasta tečaja, a koje glasilo je bilo javno dostupno potrošačima u poslovnica tužene i putem interneta, a bilo je i slano klijentima banke na njihove adrese. Tužena je aktivno radila na edukaciji potrošača još u 2005., dakle prije nastupanja krize i prije rasta tečaja CHF upozoravajući potrošače javnim objavama o rizicima ugovaranja dugoročnih kredita u stranim valutama, a osobito u CHF-u. Porast tečaja CHF nakon sklapanja Ugovora o kreditu ne može biti od utjecaja na ocjenu valjanosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli jer je za ocjenu savjesnosti postupanja stranke mjerodavan trenutak sklapanja Ugovora o kreditu. Procjena uzrokuje li odredba o valutnoj klauzuli značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača je objektivna analiza koja se mora dogoditi obzirom na stanje kakvo je bilo u trenutku sklapanja ugovora o kreditu. Ovaj stav potvrdio je i Sud Europske Unije u Presudi od 20. rujna 2017., Ruxandra Paula Andriciuc i dr. protiv Banca Romaneasca SA, C-186/16, u točki 3. odluke. U trenutku sklapanja tužena nije mogla predvidjeti promjenu tečaja CHF koja se dogodila kasnije tijekom trajanja Ugovora o kreditu. Prema analizi stručnjaka čije mišljenje Trgovački sud u Zagrebu u presudi P-1401/12 citira u obrazloženju presude vidljivo je da je u razdoblju od 50 godina, od 1918. do 1968. švicarski franak jednom promijenio vrijednost, iz čega se može zaključiti da je CHF stabilna valuta za koju se ne očekuju veće oscilacije. Konačno, od povišenja tečaja CHF pa do danas ta valuta ima gotovo istu konstantnu vrijednost. Nesporno je da rast tečaja švicarskog franka nije predvidjela ni Centralna banka Švicarske koja je nizom mjera pokušala naknadno ublažiti posljedice tog rasta jer je švicarsko gospodarstvo zbog toga postalo manje konkurentno na europskom i svjetskom tržištu. Iz navedenog razloga ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ne može biti nepoštena budući nije razumno očekivati od tužene da predvidi kretanje tečaja CHF u odnosu na kunu niti je razumno zahtijevati od tužene da isključivo ona snosi valutni rizik. Ovo shvaćanje je potvrdio i nezavisni odvjetnik Wahl u točki 69. svog mišljenja od 27. travnja 2017. u predmetu Ruxandra Paula Andriciuc i dr. protiv Banca Romaneasca SA, C-186/16. koja se citira:

Tužena osporava osnov i visinu tužbe i tužbenog zahtjeva, protivi se tijeku zateznih kamata, te predloženom provođenju financijskog vještačenja.

Ukoliko sud utvrdi ništetnom pobijanu odredbu o valutnoj klauzuli u CHF, tada tužena ističe prigovor radi prebijanja svoje tražbine, tzv. negativnih razlika (kada je tečaj CHF bio niži od početnog tečaja), u iznosu od 129,06 EUR. Ističe da se prilikom izračuna navodne preplate tužitelja u svakom slučaju moraju uračunati i iznosi koji su manje plaćeni, tzv. negativne razlike i to neovisno o tome je li tužena u postupku istaknula bilo prigovor radi prijeboja ili protutužbu za navedene negativne razlike. Sve kada bi tužbeni zahtjev tužitelja bio osnovan, tada bi tužitelj eventualno imao pravo samo na onaj iznos navodne preplate koji je umanjen za tzv. negativne razlike.

Tužena osporava zatraženi tijek kamata, osobito onih kojih se zahtijevaju prije podnošenja tužbenog zahtjeva. Tužena nije pala u zakašnjenje prema tužitelju, niti mu je obveza koju bi trebala ispuniti uopće izvjesna ili poznata, slijedom čega nema govora o zakašnjenju tužene. Nadalje, kada se uzme u obzir da je tužena cijelo vrijeme trajanja ugovora postupala sukladno pozitivnim propisima, u skladu s dobrom poslovnom praksom, savjesno i pošteno prema svakom svom klijentu, tada nema govora da bi morala snositi svojevrsnu „sankciju“ u vidu plaćanja kamata. Ukoliko se bilo kakva

obveza utvrdi prema tuženoj, tada je ona za tu obvezu saznala tek primitkom presude, kada će joj sada neodrediva obveza biti pretvorena u novčanu obvezu, slijedom čega sud može obvezati tuženu na plaćanje kamata tek od dana donošenja prvostupanjske presude. Predlaže se odbiti tužbu i tužbeni zahtjev uz naknadu troška tuženoj.

2.1. U podnesku od 19. lipnja 2026. tužena je iznijela kako tužitelj u ovom postupku tužbom traži i iznos od 94,21 EUR na ime preplate kamate, a kako je tužbu podnio 20. listopada 2021. nedvojbeno je u pogledu tog dijela tužbe i tužbenog zahtjeva pao u zastaru prije podnošenja tužbe. Vještak je u nalazu i mišljenju prikazao i razdoblja u kojima je tečaj CHF bio niži od početnog, odnosno razdoblja u kojima je tužitelj plaćao anuitete po nižem tečaju od početnog, slijedom čega tužena specificira istaknuti prigovor radi prebijanja i na ime istoga potražuje iznos od 200,68 EUR.

3. U dokaznom postupku, a radi utvrđenja činjeničnog stanja, ovaj sud je pročitao Ugovor o nenamjenskom kreditu bez depozita br. 5140460400-61000056374/2005 od 20. lipnja 2005. (stranica 12-18 spisa), izvadak iz sudskog registra za Addiko bank d.d. (stranica 25-31 spisa), otplatni plan (stranica 32-33 spisa), pregled prometa za klijenta (stranica 34-41 spisa), iskaz tužitelja (stranica 106-107 spisa), nalaz i mišljenje sudskog vještaka Dubravke Herceg iz Osijeka od 24. travnja 2026. (stranica 111-135 spisa), iskaz vještaka (stranica 162-163 spisa) i drugu spisu priležeću dokumentaciju.

3.1. Nisu saslušani djelatnici tužene, budući je tužena na ročištu 14. studenoga 2025. odustala od izvođenja tih dokaznih prijedloga.

4. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnim ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli vezanoj uz tečaj švicarskog franka, kao i zahtjev tužitelja za povrat preplaćenog iznosa otplate kredita temeljem ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi te zahtjev tužitelja za povrat preplaćenih iznosa otplate kredita temeljem ništetne odredbe o valutnoj klauzuli, po Ugovoru o nenamjenskom kreditu bez depozita br. 5140460400-61000056374/2005 od 20. lipnja 2005. (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu) sklopljenom sa Slavonskom bankom d.d. Osijek.

5. U postupku je utvrđeno i nije sporno:

- da su 20. lipnja 2005. tužitelj kao korisnik kredita i pravni prednik tužene, Slavonska banka d.d. Osijek, kao kreditor zaključili Ugovor o kreditu kojim je kreditor stavio tužitelju na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 12.000,00 CHF po srednjem tečaju za devize Slavonske banke d.d. Osijek na dan korištenja kredita,
- da je kredit odobren kao nenamjenski,
- da je ugovoren rok otplate kredita 6 (šest) godina (članak 3.),
- da je ugovorena kamata od 8,5% godišnje, dekurzivno (članak 3.),
- da će se kredit otplaćivati u jednakim mjesečnim anuitetima, a podmirivati u kunama obračunanim po srednjem tečaju Slavonske banke d.d. Osijek za devize na dan dospijeca, odnosno na dan plaćanja, ukoliko se plaćanje vrši prije roka dospijeca (članak 3. točka 3.),
- da prva rata dospijeva do 1. kolovoza 2005. (članak 3. točka 4.),
- da je dospijeće svakog sljedećeg anuiteta svakog prvog dana u mjesecu (članak 3. točka 4.),

- da se kamate obračunavaju u CHF, a naplaćuju u kunama po važećem srednjem tečaju za devize Slavonske banke d.d. Osijek, na dan plaćanja (članak 3. točka 4.),
- da je kamatna stopa promjenjiva sukladno izmjenama i dopunama Odluke o kamatnim stopama banke (članak 4.),
- da je tužena za trajanja otplate kredita u nekoliko navrata povećavala kamatnu stopu,
- da se za trajanja otplate kredita mijenjao tečaj CHF u odnosu na kunu.

6. Nadalje je nesporno:

- da je donijeta pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., u sporu po kolektivnoj tužbi Udruge potrošač koja je u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu potvrđena presudom Visokog Trgovačkog suda RH broj: PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. i presudom VSRH broj: Revt-249/14 od 9. travnja 2015.,

- da je donijeta pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., u sporu po kolektivnoj tužbi Udruge potrošač koja je u odnosu na ugovorenu valuti CHF potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH broj: PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., i presudom VSRH broj: Rev-2221/18 od 3. rujna 2019.,

- da je izrekom pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. utvrđeno i ista glasi: da je ovdje tužena Addiko bank d.d. (ranije Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.) u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tužena kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03.) u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008., protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09. i 133/09.) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te

- da je ovdje tužena Addiko bank d.d. (ranije Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tužene i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tužena kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time ovdje tužena postupila suprotno odredbama tada važećeg

Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03.) u razdoblju od 10. rujna 2003. od 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje, protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09. i 133/09.) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

7. Među strankama je sporno jesu li ništetne odredbe Ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi, valutnoj klauzuli vezanoj uz tečaj švicarskog franka odnosno ima li tužitelj pravo na povrat preplaćenog iznosa otplate kredita temeljem ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi odnosno pravo na povrat preplaćenih iznosa otplate kredita temeljem ništetne odredbe o valutnoj klauzuli, te je s tim u vezi sporna i visina tužbenog zahtjeva. Spornim se ukazuje i je li nastupila zastara potraživanja odnosno je li tužena pasivno legitimirana u ovoj pravnoj stvari.

8. Prigovor promašene pasivne legitimacije, sud je ocijenio neosnovanim. Naime, uvidom u podatke iz Sudskog registra, Trgovačkog suda u Zagrebu, proizlazi (a što je uostalom i među strankama nesporno) da je tužena pravni slijednik Slavonske banke d.d. i Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., budući je 2009. godine došlo do pripajanja Slavonske banke d.d. i tužene, koja je tada imala naziv Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. Takozvanom kolektivnom presudom obuhvaćeno je razdoblje u kojem je zaista Slavonska banka d.d. postojala kao pravni subjekt, no u vrijeme podnošenja tzv. kolektivne tužbe i kasnijih presuđenja, Slavonska banka d.d. ne postoji, jer se fuzirala s tuženom, te je tužena u predmetu po kolektivnoj tužbi mogla isticati da Ugovori koje je zaključila Slavonska banka d.d. nisu ništetni, međutim, prema presudama VSRH Rev-2221/18 te presude Visokog trgovačkog suda RH PŽ-6632/17 od 13. lipnja 2019. to nije tako, pa se stoga učinak citiranih presuda proteže na tuženu neovisno je li ih zaključila Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. ili Slavonska banka d.d., obzirom na pravnu osobnost koja je postojala u vrijeme vođenja postupka po kolektivnoj tužbi. Naime, sukladno odredbi članka 522. stavka 3. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine“ br. 111/93., 34/99., 121/99., 52/00., 118/03., 107/07., 146/08., 137/09., 111/12., 125/11., 68/13., 110/15., 40/19., 34/22., 114/22., 18/23., 130/23.), upisom pripajanja u Sudski registar u kojemu je upisano društvo preuzimatelj, imovina pripojenog društva i njegove obveze prelaze na društvo preuzimatelja, a društvo preuzimatelj je sveopći pravni slijednik pripojenog društva, te time stupa u sve pravne odnose pripojenog društva.

9. Neosnovan je i prigovor tužene da pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., kojom je utvrđena ništetnost i nepoštenost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi, ne obvezuje stranke u ovom postupku.

9.1. Naime, u smislu odredbe članka 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 41/14., 110/15. i 14/19. – dalje u tekstu: ZZP/14) – koji je bio na snazi u vrijeme kada je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. postala pravomoćna - odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. stavka 1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 106. stavka 1. ovoga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

9.2. Identično je bilo propisano i ranijim Zakonom o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09. i 133/09. - dalje u tekstu: ZZP/07) – koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja kolektivne tužbe – tj. člankom 138a. kojim je propisano da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 131. stavka 1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 131. stavka 1. ovoga Zakona obvezuje sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

9.3. Također je i odredbom članka 502.c Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11. – pročišćeni tekst, 25/13., 89/14. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 70/19., 82/22., 114/22., 155/23. i 146/25. – dalje u tekstu: ZPP) propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ovoga Zakona da su određenim postupanjem povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti, u kojem će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

9.4. Imajući u vidu smisao sudske zaštite kolektivnih interesa potrošača, ovaj sud smatra da pravna utvrđenja iz presude povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača valja primijeniti u svim parnicama koje potrošači individualno pokreću protiv trgovaca radi ostvarenja svojih prava koja su im povrijeđena na način kako je to utvrđeno u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava, dakle ne samo u postupcima radi naknade štete, već i u svim parnicama u kojima se zahtjev za isplatu temelji upravo na utvrđenju ništetnosti pojedine ugovorne odredbe, koju je ništetnost sud već utvrdio u postupku radi zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača. U suprotnom bi tumačenju takva deklaratorna presuda sama po sebi ostala bez konkretne svrhe tj. mogućnosti da na temelju iste individualni potrošač ostvari zaštitu svojih prava s obzirom da bi potrošač iste činjenice odnosno tvrdnje o ništetnosti ugovornih odredbi (tj. povredi njegovih interesa i prava) ponovno morao dokazivati u individualno pokrenutom postupku. Upravo na ovakav način tumačenja zakonskih odredbi upućuje i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015., kada obrazlaže aktivnu legitimaciju tužitelja u tom postupku za podnošenje tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, naglašavajući da zakonske odredbe nisu same sebi svrha, već se donose u svrhu uređenja određenog pravnog područja i pravnih odnosa koji u njemu nastaju, a u primjeni donesenih propisa one se trebaju tumačiti smisleno, polazeći od volje zakonodavca, ali uvijek imajući na umu svrhu kojoj su one namijenjene, kao i učinak koji se njihovom primjenom postiže. Na isti način ovdje citirane zakonske odredbe tumači i Visoki trgovački sud RH u obrazloženju svoje presude broj: PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. navodeći da se pojedini potrošači, u slučaju postojanja osuđujuće odluke, u postupku individualne pravne zaštite, radi naknade štete, izmjene ugovora ili slično, mogu pozvati na sadržaj odluke iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava.

9.5. Obzirom na nespornu činjenicu da je predmetnim ugovorom o kreditu između stranaka, koji je sklopljen u razdoblju na koje se odnosi presuda Trgovačkog suda u Zagrebu iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava, i to odredbom članka 4. tog ugovora ugovorena kamatna stopa koja je promjenjiva u skladu s odlukom banke,

dakle u skladu s jednostranom odlukom tužene, a upravo je takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom te stoga ništetnom, te ugovorena odredba kojom je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te je i takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom te stoga ništetnom, ovaj sud smatra kako je sukladno citiranim odredbama članka 138.a ZZP/07, članka 118. ZZP/14 i članka 502.c ZPP tim pravnim utvrđenjima vezan u ovom postupku.

9.6. Tužitelj je potrošač u smislu odredbe članka 3. Zakonom o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03. – dalje u tekstu: ZZP/03), kojom je propisano da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Naime, iz Ugovora o kreditu, proizlazi da ga je sklopio tužitelj kao fizička osoba, dok iz iskaza tužitelja proizlazi da se radilo o nenamjenskom kreditu, sredstva koja je utrošio za neke obiteljske troškove, time da u vrijeme podizanja kredita nije bio vlasnik obrta niti tvrtke niti je sredstva dobivena kreditom unio u imovinu obrta ili tvrtke. Tužena pak tijekom postupka nije dokazala da je ugovor sklopljen u okviru tužiteljeve poslovne aktivnosti ili poduzetničke djelatnosti. Dakle, tužitelj je potrošač u smislu citirane odredbe članka 3. ZZP-a/03, a tužena trgovac te se radi o potrošačkom ugovoru, pa se u konkretnom slučaju radi o sporu koji je obuhvaćen kolektivnom zaštitom.

10. Prema stajalištu Ustavnog suda Republike Hrvatske iz odluke broj U-III-4372/2021 od 30. lipnja 2022., u postupcima koje potrošač pokrene individualnom tužbom protiv banke, tužena ima pravo dokazivati da odredbe kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa odnosno valuta u CHF nisu nepoštene jer su stranke o njima pojedinačno pregovarale.

10.1. Člankom 81. stavkom 1. ZZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (stavak 2.). Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca (stavak 3.). Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (stavak 4.). Drugim riječima, na tuženoj je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarala.

10.2. Tužena je iznijela da je o svim okolnostima i rizicima valutne klauzule, tužitelj obaviješten prilikom sklapanja Ugovora odnosno da je prilikom sklapanja istog tužitelju pojašnjena i odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi.

10.3. Tužitelj je iskazao da je podigao kredit u poslovnicu tadašnje Slavonske banke u Đakovu 23. lipnja 2005., da mu je u banci rečeno da je kredit u CHF za njega

najpovoljniji, odnosno nisu mu niti ponudili kredit u nekoj drugoj valuti. Tako je onda odlučio uzeti kredit u CHF, u banci mu nije rečeno da tijekom otplate kredita može doći do promjene kamatne stope odnosno tečaja CHF u odnosu na kunu. Također nije mu rečeno niti koji elementi utječu na promjenu kamatne stope odnosno na promjenu tečaja CHF. Ugovor o kreditu je sačinila banka i on nije mogao utjecati na odredbe ugovora. Ugovor je pročitao i bitno mu je bilo da iznos rate bude takav da ga on sa svojom plaćom može normalno otplatiti. Pročitao je i ostale odredbe ugovora ali nisu mu baš bile jasne, nije niti pravne niti financijske struke, po struci je automehaničar. Nakon gotovo dvije godine od podizanja kredita, rata kredita je naglo porasla, ne sjeća se sada o kojem točno iznosu se radilo. Zna jedino da, da mu je prilikom sklapanja ugovora o kreditu rečeno da može doći do takovog povećanja rate kredita, ne bi ga zasigurno uzeo.

10.4. Iz iskaza tužitelja proizlazi da se nije moglo pregovarati oko uvjeta kreditiranja, kao i da tužitelj nije upozoren na moguću promjenu kamatne stope odnosno tečaja CHF. Naime, nije bilo nikakvog pregovaranja i nije bilo nikakvog objašnjavanja. Iz predmetnih odredbi Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora. Stoga iz tako provedenih dokaza ovaj sud smatra da nije dokazano da su među strankama vođeni bilo kakvi stvarni pregovori o uvjetima kredita, pa tako niti u pogledu valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, već se radilo o uvjetima koje je odredila tužena, a prosječni klijent mogao ih je uzeti ili ostaviti. Obzirom na tuženoj leži teret dokaza da je prilikom sklapanja konkretnog Ugovora o kreditu tužitelja obavijestila o parametrima promjene kamatne stope i o rizicima fluktuacije tečaja, a tu okolnost tužena nije dokazala, to se taj prigovor tužene u cijelosti ukazuje neosnovanim.

10.5. Promjena visine anuiteta kod otplate kredita do koje je došlo uslijed povećanja tečaja Švicarskog franka i kamatne stope, prema mišljenju ovog suda prouzročilo je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

10.6. Uvidom u metodologiju promjene kamatnih stopa u kreditnom i depozitnom poslovanju s fizičkim osobama HypoAlpe-Adria-Bank d.d. od 1. siječnja 2011., ovaj sud je ocijenio da je terminologija koju koristi Banka u dijelu koji se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu i način njezinog obračuna razumljiva osobama koje se bave bankarskim poslovanjem, dok je za tužitelja, kao prosječnog potrošača takva terminologija nerazumljiva.

10.7. Iz pisane izjave koju je Iva Krhlanko Cvetko dala 24. kolovoza 2020., je vidljivo da ista u vrijeme kad je tužitelj sklopio Ugovor o kreditu s pravnim prednikom tužene, nije radila na poslovima kreditiranja na strani pravnog prednika tužene, odnosno nije s tužiteljem neposredno pregovarala pri zaključenju Ugovora o kreditu, već je u to vrijeme bila zaposlena na radnom mjestu regionalnog managera za poslovanje s građanstvom (Zagreb i centralna Hrvatska). Iako iz izjave Ive Krhlanko Cvetko proizlazi da tužena nije mogla predvidjeti kretanje tečaja CHF, ta okolnost, a obzirom na naprijed iznijeta utvrđenja nije odlučena za ovaj postupak.

10.8. Budući se o odredbama članka 3. točke 3., članka 3. točke 4. i članka 4. Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo te su iste bile unaprijed formulirane od strane kreditora Slavonske banke te tužitelj nije imao utjecaja na njihov sadržaj niti je mogao ishoditi da se iste eliminira iz Ugovora, radi se o nepoštenim ugovornim odredbama u smislu odredbe članka 82. točka 11. ZZP-a.

10.9. Budući se o odredbama članka 3. točke 3., članka 3. točke 4. i članka 4. Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo odnosno iste su bile unaprijed formulirane od strane tužene i tužitelj nije imao utjecaja na njihov sadržaj, a što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja potrošača, to i ovaj sud utvrđuje da se navedene odredbe Ugovora o kreditu u odnosu na valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, primjenom članka 81. stavka 1. ZZP-a nepoštene, te ništetne u smislu članka 87. stavak 1. ZZP/03. Dakle, nije utvrđeno postojanje okolnosti koje bi ukazivale da je postupanje tužene u konkretnom slučaju prilikom ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope bilo drugačije od utvrđenja u navedenim sudskim postupcima.

10.10. Test poštenosti tih ugovornih odredaba proveden je već u kolektivnom sporu u kojemu je pravomoćno utvrđen nedostatak transparentnosti uslijed čega potrošači, korisnici kredita, nisu mogli procijeniti potencijalno znatne gospodarske posljedice koje bi te odredbe imale za njihove financijske obveze, što znači da tužena, kao profesionalac i banka, nije dala tužitelju, kao korisniku kredita, sve potrebne informacije, uzimajući u obzir narav predmeta ugovora i okolnost da sporne odredbe Ugovora o kreditu nisu bile ni jasne ni lako razumljive, što je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužiteljice kao potrošača, pa se radi o ništetnim odredbama (članak 81. do 88. ZZP/03).

11. U odnosu na prigovor tužene da odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi odnosno o valutnoj klauzuli sadržane u Ugovoru o kreditu ne mogu biti ništetne, jer da su promjenjiva kamatna stopa odnosno valutna klauzula dio hrvatskog pravnog poretka, odnosno normirana člankom 22. Zakona o obveznim odnosima, ovaj sud ukazuje da odredbe ugovora o kreditu koje se odnose na promjenjivu kamatnu odnosno valutnu klauzulu nisu utvrđene ništenim jer da promjenjiva kamatna stopa odnosno valutna klauzula ne bi bile dopuštena, već su utvrđene ništetnim iz razloga što ugovorne stranke nisu o istima pojedinačno pregovarale.

12. U odnosu na dio zahtjeva iz točke II. kojim tužitelj traži utvrđenje ništetnosti članka 2. predmetnog ugovora u dijelu koji glasi: „Banka u skladu s propisima Republike Hrvatske, te prema Odluci o ovlastima odobrava nenamjenski kredit u kunskoj protuvrijednosti iznos od 12.000,00 CHF (slovima:dvanaestisuća CHF), prema srednjem tečaju za devize Slavonske banke d.d. Osijek na dan korištenja kredita.“ te članka 3. točke 2. u dijelu koji glasi: „Na kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 12.000,00 CHF (slovima:dvanaestisuća CHF).....“, ovaj sud je odbio tužitelja, jer isto prelazi pravna utvrđenja iz presude potrošač. Naime, tužbeni zahtjev se temelji na tvrdnji o nepoštenim i ništetnim odredbama ugovora o kreditu o promjenljivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, ali je tužbeni zahtjev raščlanjen na način da tužitelj zahtijeva utvrđenje ništetnosti i drugih odredbi ugovora, a kad bi se utvrdila ništetnost i drugih odredbi ugovora, osim valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, tada takav ugovor ne bi mogao opstati.

13. Na okolnost utvrđenja visine zahtjeva provedeno je financijsko – knjigovodstveno vještačenje po sudskom vještaku Dubravki Herceg iz Osijeka, a zadatak vještaka je bio utvrditi razliku između iznosa koji je tužitelj tuženoj uplatilo na ime promjenjive ugovorene kamatne stope i iznosa koji bi tužitelj tuženoj uplatio na ime ugovorene kamatne stope da je ugovorena kamatna stopa ostala u visini kakva je

bila u vrijeme isplate kredita, izraženo u eurima, po mjesecima i ukupno, te utvrditi razliku između iznosa koji je tužitelj tuženoj uplatio obzirom na promjenjivi tečaj Švicarskog franka i iznosa koji bi tužitelj tuženoj uplatio u odnosu na tečaj na dan isplate kredita, izraženo u eurima, po mjesecima i ukupno. Također je vještaku naloženo da u nalazu i mišljenju u obzir uzme i anuitete plaćene po tečaju nižem od onog na dan isplate kredita i kamatnoj stopi nižoj od početno ugovorene. Izračun je potrebno sačiniti obzirom na dan uplate svakog pojedinog anuiteta.

13.1. Iz nalaza vještaka od 24. travnja 2026. proizlazi:

- da negativne kamate u razdoblju od 1. kolovoza 2005. do 1. srpnja 2011. nije bilo, tj. u razdoblju otplate predmetnog kredita kamata nije bila manja od početno ugovorene kamate po ugovoru od 8,50%. (stupac 15. tablice br. 1).

- da ukupno preplaćen iznos po osnovi povećanja kamatne stope u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu na dan sklapanja ugovora o kreditu u razdoblju od 1. kolovoza 2005. do 1. srpnja 2011. iznosi 94,21 EUR-a (stupac 18 tablice 1.)

- da ukupne negativne tečajne razlike u razdoblju od 1. kolovoza 2005. do 1. srpnja 2011. iznose -200,68 CHF-a (stupac br. 14. tablice br. 2.) u mjesecima u kojima je srednji tečaj Banke za CHF na dan plaćanja anuiteta bio manji od srednjeg tečaja Slavonske Banke na dan isplate kredita.

- da ukupno je preplaćeno tečajnih razlika u iznosu od 419,50 EUR-a (stupac 15. tablice br. 2.) anuiteti u kojima je srednji tečaj Banke za CHF na dan plaćanja anuiteta bio viši od srednjeg tečaja Slavonske Banke valute CHF na dan isplate kredita.

- da ukupno preplaćen iznos anuiteta i po osnovi povećanja kamatne stope i tečajne razlike u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu i tečaj na dan isplate kredita u razdoblju od 1. kolovoza 2005. do 1. srpnja 2011. iznosi 513,71 EUR-a. (tablica br. 3.).

13.2. Tužitelj je u podnesku od 25. svibnja 2026. uredio tužbeni zahtjev na način da potražuje ukupan iznos od 94,21 euro na ime preplate po osnovi promjene kamatne stope, dok na ime preplate po osnovi tečajne razlike potražuje ukupan iznos od 419,50 eura, time da nije uzimao u obzir i tzv. negativne tečajne razlike.

13.3. Sudska vještakinja je na ročištu 3. rujna 2026. iznijela da u cijelosti ostaje kod danog nalaza i mišljenja od 24. travnja 2026. te je navela da je prilikom izračuna negativnih tečajnih razlika u iznosu 200,68 pogrešno naznačila da se radi o CHF umjesto o EUR, na str. 11 i 13 nalaza.

13.4. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz vještaka ocjenjujući ga stručnim i objektivnim, jasnim i preciznim, te je nalaz i mišljenje izradio sukladno zadatku suda, time da tužitelj ni tužena nisu imali primjedbi na matematički izračun sudskog vještaka. Prigovor tužene da je vještački nalaz u cijelosti zasnovan na pogrešnoj premisi da je između stranaka ugovoren fiksni tečaj, svodi se na prigovore pravne ocjene spora o kojima vještak ne odlučuje. Naime, vještak je nalaz i mišljenja dao u skladu i u okviru zadatka koji mu je postavio sud i prema pravnoj ocjeni koju je dao ovaj sud.

13.5. Na ročištu 14. studenoga 2025. je odbijen i prijedlog tužene za dopunom financijsko - knjigovodstvenog vještačenja primjenom kamatne stope koja je vrijedila za ugovor o kreditu u kunama na dan sklapanja kreditnog ugovora, jer takovo što nije ugovoreno predmetnim ugovorom o kreditu. Pri tome ovaj sud ukazuje da je Vrhovni sud RH u svojoj presudi i rješenju Rev-1172/2018 od 19. ožujka 2019. zauzeo stav da

se u ovakvim slučajevima mora primijeniti početna kamatna stopa sve dok se na zakonom propisani način ne nadomjesti dio ugovorne odredbe koji je utvrđen ništetnim i uspostavi zakonit mehanizam primjene kamatne stope ili dok se odlukom suda ili druge vlasti ne intervenira u predmetni odnos i tako utvrde parametri za izračun promjenjive kamatne stope. Budući među strankama nije sporno da nisu ugovorile parametre za promjenu kamatne stope, da zakonom nije propisan mehanizam promjene te stope, a ne postoji ni odluka suda ili druge vlasti kojom bi se tako nešto odredilo, ovaj je tuženikov prigovor neosnovan. Stoga se u slučaju ništetnosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi valja primijeniti ona početno ugovorena kamatna stopa između stranaka koje je rezultat njihove volje prilikom sklapanja ugovora.

14. Okolnost da je predmetni ugovor o kreditu ispunjen otplatom ugovorenog iznosa nije od utjecaja na postojanje pravnog interesa tužitelja za isticanje ništetnosti jer se prema odredbi članka 328. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21. - dalje: ZOO) pravo na isticanje ništetnosti ne gasi. Smisao odredbe je efikasna pravna zaštita savjesne ugovorne strane koja je u izvršavanju ništetnog ugovora kao pravnog posla protivnog odredbama pravnog poretka ili morala, drugoj ugovornoj strani nešto dala. Zaštita se u takvom slučaju ostvaruje kondemnatornim zahtjevom koji ima za cilj uspostavu pravne i činjenične situacije za stranu koja je izvršila obvezu kao da ništavog ugovora (ili pojedine njegove odredbe) nije bilo, u ovom slučaju isplatom novčanog iznosa.

15. Prigovor zastare istaknut po tuženoj je djelomično osnovan. Prema obvezujućem pravnom shvaćanju VSRH sa sjednice Građanskog odjela br. Su-IV-33/2022-2 od 31. siječnja 2022., a vezano uz shvaćanje Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020. zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavka 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, a ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju, već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok, sukladno tekstu oba pravna shvaćanja, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.

15.1. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. koja je potvrđena Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. pravomoćno je utvrđena ništetnom odredba ugovora koja se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu, slijedom čega zastarni rok na podnošenje zahtjeva za isplatu novčanog iznosa s tog osnova počinje teći od 13. lipnja 2014., a ističe 13. lipnja 2019. Kako je tužba u ovoj pravnoj stvari podnesena 20. studenoga 2021. ista je podnesena nakon isteka općeg zastarnog roka od pet godina iz odredbe članka 225. ZOO-a za isplatu novčanog iznosa s osnova promjenjive kamatne stope.

15.2. Presudom Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 13. lipnja 2018. pravomoćno je utvrđena ništetnom odredba ugovora o valutnoj klauzuli,

pa zastarni rok za isplatu novčanog iznosa preplaćenih kamata s tog osnova počinje teći 13. lipnja 2018., a ističe 13. lipnja 2023. Kako je tužba podnesena 20. studenoga 2021., ista je podnesena unutar općeg zastarnog roka od pet godina iz odredbe članka 225. ZOO-a za isplatu novčanog iznosa s osnova valutne klauzule.

15.3. Obzirom na iznijeto ovaj sud nalazi da je zahtjev tužitelja kojim potražuje povrat preplaćenog iznosa otplate kredita temeljem ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi u zastari, pa je u odnosu taj dio tužbenog zahtjeva tužitelja valjalo odbiti, dok zahtjev tužitelja kojim potražuje povrat preplaćenog iznosa otplate kredita temeljem ništetne odredbe o valutnoj klauzuli nije u zastari i s tim dijelom zahtjev tužitelja je valjalo usvojiti.

16. U odnosu na uračunavanje tzv. negativnih razlika u iznosu od 200,68 eura zbog manje plaćenih anuiteta odnosno postojanja te tražbine koju je tužena istakla radi prijebijanja, ovaj sud je utvrdio da je bilo razdoblja tijekom otplate kredita kada je tečaj CHF bio niži u odnosu na početni tečaj, tj. razdoblja u kojem je tužena obračunavala anuitete kredita, a tužitelj vršio otplatu kredita po tečaju nižem od početnog tečaja tj. tečaja važećeg na dan korištenja kredita, tako da tzv. negativna tečajna razlika iznosi 200,68 eura. Stajalište je ovog suda da ovo nije od relevantnog značenja za presuđenje niti ima osnove za uračunavanje tog iznosa u tražbinu tužitelja. Unatoč tome što je u tom razdoblju vršena otplata anuiteta kredita po tečaju nižem od tečaja važećeg na dan korištenja kredita te iznose po ocjeni ovoga suda ne treba uračunati u iznos pretplate jer se ne radi o iznosima na naknadu kojih bi tužena kao kreditor imala pravo. Naime, kada je tužena, kao banka te jača ugovorna strana među strankama zaključenih Ugovora o kreditu nakon sklapanja ugovora anuitete kredita obračunavala po tečaju koji je niži od tečaja važećeg na dan sklapanja ugovora o kreditu te na dan korištenja kredita, unatoč okolnosti što je među strankama ugovorena valutna klauzula ništetna kako je to utvrđeno i u kolektivnom sporu pokrenutom radi zaštite prava i interesa potrošača, tuženoj ne pripada pravo na bilo kakvu nadoplatu niti tužena ima tražbinu prema tužitelju kao potrošaču za ona razdoblja kada je anuitete obračunavala i naplaćivala od tužitelja po tečaju nižem od onog koji je vrijedio u vrijeme sklapanja ugovora tj. na dan korištenja kredita. Plaćanjem anuiteta tužitelj ništa nije primio pa ne postoji ni njihova obveza povrata pa samim time u iznos pretplate ne treba ni uračunavati iznose za razdoblja kada je tečaj bio niži od početnog.

16.1. Iako je tužitelj plaćanjem manjih anuiteta ostvario određenu korist, ne može se smatrati da je time nešto primio od tužene (primio je isplatu odobrenog kredita ali je to i vratio), a ni da je izvršena radnja kojom je stekao korist - prema općem pravilu o stjecanju bez osnove iz članka 1111. stavka 2. ZOO-a.

16.2. Osim toga, za ništetnost odredbe ugovora o valutnoj klauzuli kriva je tužena kao trgovac, a tužitelj kao potrošač nije znao ni prema okolnostima morao znati za postojanje uzroka ništetnosti pa tužena treba snositi i sve štetne posljedice - trpjeti vlastitu i naknaditi štetu koju eventualno trpi tužitelj kao savjesni ugovaratelj (članak 323. stavak 2. ZOO/05).

16.3. Uostalom osnovan je i prigovor zastare budući je od prvog dospelog iznosa 1. kolovoza 2005. do zaključno 1. siječnja 2009. (stupac 12 tablice 2 nalaza i mišljenja) i postavljanja prigovora radi prebijanja 17. travnja 2025. nastupila zastara, odnosno protekao je opći zastarni rok od pet godina koji se primjenjuje na to potraživanje

tužene, time da zastarjelo potraživanje nije moguće prebiti, a tuženu ne štiti kolektivna tužba za zaštitu potrošača, koja je prekinula zastaru u odnosu na potraživanje tužitelja.

16.4. Stoga je o tuženičinom prigovoru radi prebijanja, a kako je isti konačno postavljen u podnesku od 19. lipnja 2026., odlučeno kao u točki VI. izreke presude.

17. Prema odredbi članka 323. stavak 1. ZOO u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz članka 1111. ZOO. Sudsko utvrđenje ništetnosti odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve odredbe nije bilo. Utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba ništetna. Odredbom članka 1115. ZOO je propisano da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Tužena je nepoštena od dana stjecanja svakog obroka jer to proizlazi iz isprava i izvedenih dokaza koji se nalaze u sudskom spisu. Kamata je dosuđena tužitelju počevši od dana uplate svakog anuiteta.

17.1. Visina stope zatezne kamate za razdoblje do 31. prosinca 2007. određena je sukladno Uredbi o visini stope zatezne kamate ("Narodne novine" broj 153/04. i 35/05.), od 1. studenoga 2008. do 31. srpnja 2015. određena je sukladno odredbi članka 29. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05., 41/08., 125/11.) od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. sukladno odredbi članka 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 78/15.), od 1. siječnja 2023. pa do 29. prosinca 2023. sukladno odredbi članka 2. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 114/22.) i Uredbe o izmjeni zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 156/22.), a od 30. prosinca 2023. do isplate stopa kamate je dosuđena u skladu sa Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 155/23.).

18. Tužitelj je u tužbi na ime kondemnatornog dijela tužbenog zahtjeva potraživao iznos od 645,29 eura. Nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, podneskom od 25. svibnja 2026. tužitelj je uredio kondemnatorni dio zahtjeva potražujući po osnovi istog iznos od 513,71 euro. Takvo smanjenje tužbenog zahtjeva predstavlja povlačenje tužbe za iznos od 131,58 eura, kojem povlačenju se tužena nije protivila pa je za povučeni dio valjalo utvrditi da je tužba povučena i odlučiti o istom kao u točki I. izreke rješenja.

19. Uzimajući u obzir da je tužena prije i tijekom predmetne parnice osporavala osnovu i visinu predmetne tužbe, da je tijekom predmetne parnice objedinjeno pravno shvaćanje početka roka zastare za potraživanja po osnovi ništetnosti ugovorne odredbe o promjenjivoj stopi redovne kamate, da je tužitelj u konačnici uspio za zahtjevima na utvrđenje i zahtjevom za isplatu iznosa od 419,50 eura, da je zbog

zastare odbijen zahtjev za isplatu iznosa od 94,12 eura (promjenjiva stopa redovne kamate), da zbog tog dijela zahtjeva nisu nastali posebni troškovi, to je za odluku o parničnim troškovima mjerodavna odredba članka 154. stavak 3. ZPP-a kojom je propisano da sud može odlučiti da jedna stranka nadoknadi sve troškove koje su protivna stranka i umještač imali ako protivna stranka nije uspjela samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva, a zbog tog dijela nisu nastali posebni troškovi.

19.1. Tužitelju su priznati i dosuđeni troškovi sukladno Tarifi o naknadama i nagradama za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23. – dalje u tekstu: Tarifa), i to za:

- sastav tužbe u iznosu 100,00 eura (Tbr. 7. točka 1. Tarife)
 - sastav podneska od 14. listopada 2025. u iznosu 100,00 eura (Tbr. 8. točka 1. Tarife),
 - zastupanje na ročištu 14. studenoga 2025. u iznosu 100,00 eura (Tbr. 9. točka 1. Tarife),
 - zastupanje na ročištu 6. veljače 2026. u iznosu 100,00 eura (Tbr. 9. točka 1. Tarife),
 - sastav podneska od 25. svibnja 2026. u iznosu 100,00 eura (Tbr. 8. točka 1. Tarife),
 - zastupanje na ročištu 3. rujna 2026. u iznosu 100,00 eura (Tbr. 9. točka 1. Tarife),
- dakle ukupno 600,00 eura, što uvećano za PDV od 25% iznosi 750,00 eura i trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu 13,27 eura te trošak predujma za vještačenje u iznosu 300,00 eur.

19.2. U smislu odredbe članka 11. stavak 1. točke 20. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/18., 51/23.) od plaćanja sudske pristojbe su oslobođeni tužitelji u postupcima pokrenutim na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih interesa, pa tužitelju nije priznat trošak sudske pristojbe za presudu. Dakle, tužitelju je dosuđen ukupan trošak u iznosu 1.063,27 eura, na koji iznos mu je dosuđena pripadajuća zakonska zatezna kamata počevši od 22. rujna 2026., kao dana presuđenja, pa do isplate.

20. Obzirom na iznijeto presuđeno je kao u izreci presude i rješenja.

U Osijeku 22. rujna 2026.

Sutkinja: Ljiljana Jakša

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude i rješenja nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa presude koji se stranci koja je pristupila na ročište za objavu presude uručuje i time se dostava smatra izvršenom (članak 335. stavak 8. ZPP).

Za stranku koja nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onog dana kada je održano ročište za objavu presude (članak 335 stavak 9. ZPP). Ovjereni prijepis presude stranka može preuzeti u sudskoj zgradi.

U slučaju iz članka 335. stavka 9. ZPP sud će istaknuti presudu na internetskoj stranici e-oglasna ploča sudova gdje presuda mora biti istaknuta 8 dana, računajući od dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje sud će presudu dostaviti prema odredbama ZPP o dostavi pismena te joj rok za izjavljivanje žalbe teče od dana dostave presude (članak 335. stavak 11. ZPP).

O žalbi odlučuje županijski sud.

Dostavljeno:

1. Odvjetničko društvo Schmidt & Mundweil j.t.d. u Osijeku
2. Odvjetničko društvo Ćurković i Šanjug d.o.o. u Zagrebu

Broj zapisa: **9-3088d-7ed9c**

Kontrolni broj: **011f1-9e37e-f3ea5**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.